

Arrest

nr. 349 624 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 januari 2026 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Gezien titel *Ib/s*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer 136793.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat A. KOLESNIKOVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 september 2023 naar België met een studentenvisum. Zij werd gemachtigd tot verblijf in de hoedanigheid van student.

1.2. Voor het academiejaar 2023-2024 was verzoekster aan de KU Leuven ingeschreven voor de opleiding Bachelor of Business Engineering. Zij behaalde in dat academiejaar 9 credits.

1.3. Voor het academiejaar 2024-2025 was verzoekster aan de KU Leuven ingeschreven voor de opleiding Bachelor of Business Administration. Zij behaalde in dat academiejaar 18 credits.

1.4. Op 26 oktober 2024 werd de machtiging tot verblijf van verzoekster ambtshalve verlengd tot 31 oktober 2025.

1.5. Op 16 oktober 2025 deelde de stad Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat een ambtshalve verlenging niet langer mogelijk was, en vroeg zij om instructies. Bij die mededeling werd een brief van verzoekster gevoegd waarin zij wees op de stress die haar studie veroorzaakte.

1.6. Op 31 december 2025 deelde verzoekster mee dat zij mogelijk een chirurgische ingreep in haar land van herkomst diende te ondergaan. Deze mededeling werd op 6 januari 2026 door de stad Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. Op 20 januari 2026 deelde verzoekster mee dat zij voor een tijdelijke studiereis naar Bakoe diende te reizen.

1.7. Op 30 januari 2026 werd een beslissing genomen tot weigering van de aanvraag om hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Deze beslissing werd op 2 februari 2026 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betreft: M. A.

geboren te Azerbeidzjan op (...)2006

nationaliteit: Azerbeidzjan

adres: (...)

Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer

1° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde;

§ 2. Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;

Overwegende dat betrokkene in het academiejaar 2023-2024 ingeschreven was voor een opleiding “Bachelor of Business engineering ” aan KU Leuven en 9 credits behaalde; ze veranderde in het daaropvolgende academiejaar 2024-2025 van richting naar de opleiding “Bachelor of business administration”; dat zij na 2 jaren bachelorstudies in totaal slechts 18 credits behaalde, omdat enkel de credits in de huidige opleiding worden meegerekend voor de studievoortgang, en dat dit ruim onder de vereiste 45 credits zit. Binnen afzienbare termijn is er geen zicht op het behalen van een einddiploma.

Bijgevolg komt zij niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing.”

1.8. Bij brief van 30 januari 2026 werd verzoekster in de gelegenheid gesteld gegevens over te maken met het oog op een voorgenomen bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 februari 2026 maakte verzoekster stukken over met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

1.9. Op 16 februari 2026 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze laatste beslissing diende verzoekster op 5 maart 2026 een vordering tot schorsing bij

uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd met het arrest nr. 342 634 van 10 maart 2026 verworpen wegens het niet voldaan zijn van de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de rechtspleging

2.1. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

“A. Geïntimeerde schendingen

Het onderhavige beroep berust op vier hoofdbeschuldigingen:

- *Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 Vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van Wet van 29.07.1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Schending van zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Schending van redelijkheidsbeginsel;*
- *Schending van artikel 8 EVRM*
- *Schending van artikel 3 EVRM*

B. Argumenten

§1 Eerste argument: schending van de verplichting tot formele motivering

1. Naar recht

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motivering van administratieve handelingen:

- *Art. 2. De administratieve handelingen van de administratieve autoriteiten bedoeld in artikel 1 moeten formeel gemotiveerd zijn.*
- *Art. 3. De vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Deze motivering moet adequaat zijn.*

Deze bepalingen verplichten de administratie om de redenen van haar beslissing op duidelijke en gedetailleerde wijze uiteen te zetten, zowel op basis van juridische als feitelijke elementen. De motivering moet bovendien correct en voldoende zijn, en de omvang ervan moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing. Een vage, onduidelijke of irrelevante uitleg, evenals een onduidelijke, ongeldige of ongeloofwaardige motivering, of een gestandaardiseerde of vooraf opgestelde motivering, kan niet als voldoende worden beschouwd (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, p. 67 e.v.).

De verplichting tot materiële motivering is geschonden:

“Elke administratieve handeling moet gebaseerd zijn op juridisch en feitelijk aanvaardbare motieven, dat wil zeggen dat zij moet worden ondersteund door geldige redenen. Dit betekent dat elke administratieve handeling moet zijn gebaseerd op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die juridisch in aanmerking kunnen worden genomen om de handeling te rechtvaardigen.” (Raad van State, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001)

De motieven van de betwiste beslissing zijn niets anders dan een gestandaardiseerde motivering, herhaald zonder echte rechtvaardiging.

Zoals hierboven aangetoond, berust de motivering op een summiere materiële rechtvaardiging. Korte en beknopte motiveringen worden niet geaccepteerd (RvS, Deboes, nr. 85.308, 15.05.2000; RvS, Degeneffe, nr. 63.020, 12.11.1996).

“De verplichting tot materiële motivering houdt in dat elke administratieve handeling moet worden gebaseerd op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die juridisch in aanmerking kunnen worden genomen om de handeling te rechtvaardigen.” (RvS, 6 juli 2010, nr. 206.433)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van administratieve handelingen moeten alle administratieve beslissingen uitdrukkelijk gemotiveerd zijn.

In casu is er een duidelijke schending van deze motiveringsplicht, althans van de verplichting tot materiële motivering, evenals een aantasting van de beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de zaak.

“De administratie moet haar beslissingen baseren op feiten die een doorslaggevende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing.” (Van Mensel, A., Behoorlijk Bestuur, supra noot 14, p. 43-44)

De verplichting tot formele motivering, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van administratieve handelingen, vereist dat de motieven worden geopenbaard. De administratie moet in haar beslissingen de juridische en feitelijke overwegingen aangeven waarop deze zijn gebaseerd, en deze motivering moet voldoende zijn. Volgens de Raad van State betekent een voldoende motivering dat “de motivering relevant en substantieel moet zijn, dat wil zeggen dat de aangevoerde redenen voldoende moeten zijn om de beslissing te rechtvaardigen.” (RvS, 18 maart 2010, nr. 202.029)

De verplichting tot formele motivering omvat twee vereisten: proportionaliteit en relevantie.

Krachtens het proportionaliteitsbeginsel moet de motivering in verhouding staan tot het belang van de beslissing. In casu gaat het om een weigering van een verblijfstitel van meer dan drie maanden. De aangevoerde motivering is niet in verhouding tot het belang van deze beslissing voor de verzoekster. Gezien de ernstige gevolgen van deze beslissing, moet zij de precieze redenen van de negatieve beslissing kunnen kennen.

Om te voldoen aan het vereiste van relevantie, moet de motivering concreet en nauwkeurig zijn. Dit betekent dat de administratie geen vage termen kan gebruiken en de motivering moet afstemmen op de specifieke situatie. Algemene formuleringen zijn daarom onaanvaardbaar.

“De ratio legis van deze vereiste ligt in het feit dat de administratie haar beoordelingsbevoegdheid effectief en bewust moet kunnen uitoefenen.” (RvS, De Clercq, nr. 94.939, 28.02.1997)

Aangezien mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

“De motivering moet daarenboven correct en afdoende zijn, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn dan ook niet afdoende” (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 e.v.).

De materiële motiveringsplicht werd geschonden:

“Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, m.a.w., de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat

iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte re verantwoording van dei handelingen in aanmerking kunnen worden genomen”(RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001).

De motiven van de bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders.

De “motivering” komt, zoals hoger aangetoond, neer op een summiere materiele motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr. 85.308.15.5.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr. 63.020.12.11.1996).

2. Naar feit

In casu beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zich tot algemene overwegingen om te concluderen dat er geen elementen zijn die rechtvaardigen dat aan de verzoekster een verblijfstitel wordt toegekend.

Het betreft duidelijk een disproportionele, onnauwkeurige, onvoldoende geïndividualiseerde en veel te vage motivering, wat een schending vormt van de verplichting tot formele motivering.

Tijdens de zomerperiode onderging verzoekster een chirurgische ingreep wegens ernstige ademhalingsproblemen. Deze medische toestand vereiste een aanzienlijke herstelperiode en had een directe en substantiële impact op haar fysieke conditie, alsook op haar vermogen om zich op behoorlijke wijze voor te bereiden op haar herexamens.

Daarnaast werden in dezelfde periode twee verdachte letsels vastgesteld op twee verschillende plaatsen op haar lichaam, die als potentieel kwaadaardig werden beschouwd. Om die reden werden beide letsels dringend operatief verwijderd, waarna de weefselstalen naar twee gespecialiseerde laboratoria werden overgemaakt voor verder histopathologisch onderzoek.

Tijdens de wachttijd op de laboratoriumresultaten werd verzoekster meegedeeld dat niet kon worden uitgesloten dat de aangetroffen cellen kankergerelateerd waren. Deze medische onzekerheid veroorzaakte bij haar een bijzonder hoge mate van stress en angst.

Na afronding van de analyses werd formeel de diagnose van een Spitz-naevus vastgesteld. Het betreft abnormale huidcellen die niet kwaadaardig zijn, doch gepaard kunnen gaan met een potentieel risico op maligne ontaarding. Aangezien de letsels volledig werden verwijderd, is geen verdere chirurgische behandeling vereist en wordt de situatie thans medisch als onder controle beschouwd.

Het volledige diagnostische en therapeutische traject, en in het bijzonder de periode van ernstige onzekerheid in afwachting van de resultaten, heeft een uitgesproken negatieve impact gehad op het psychisch welzijn van verzoekster en op haar concentratievermogen tijdens haar studies.

Voorts is verzoekster reeds meer dan één jaar in voortdurende psychiatrische en psychologische behandeling wegens klinisch significante angstproblematiek.

Na uitgebreide psychiatrische evaluaties werd bij haar formeel de diagnose paniekstoornis (ICD-10: F41.0) gesteld.

De symptomatologie omvat onder meer recidiverende paniekaanvallen, plotse episodes van intense angst, palpitaties, kortademigheid, thoracale druk, duizeligheid, slaapstoornissen en persisterende anticipatieangst.

Na de chirurgische ingrepen tijdens de zomerperiode namen haar psychische klachten aanzienlijk toe. De combinatie van medische en psychologische factoren heeft haar concentratievermogen, emotionele stabiliteit en algemeen academisch functioneren in ernstige mate aangetast. De studiemoeilijkheden waarvan sprake zijn derhalve rechtstreeks toe te schrijven aan haar gezondheidstoestand en geenszins aan een gebrek aan inzet, capaciteiten of studiemotivatie.

Sinds vorig jaar volgt verzoekster regelmatig psychiatrische opvolging en psychotherapie. Zij leeft de behandelingsaanbevelingen nauwgezet na en toont een uitgesproken motivatie tot herstel. Inmiddels wordt een geleidelijke verbetering vastgesteld.

Haar behandelend psychiater heeft uitdrukkelijk benadrukt dat continuïteit van zorg en een stabiele woon- en studieomgeving essentieel zijn voor het behoud van haar psychische stabiliteit en ter voorkoming van herval

of verergering van de symptomen. Een plotse onderbreking van de behandeling of een gedwongen verhuis zou in de huidige fase een aanzienlijke psychologische ontregeling kunnen veroorzaken.

De hierboven uiteengezette medische en psychologische elementen vormen samen een uitzonderlijke en tijdelijke situatie die haar vermogen om academisch te presteren aanzienlijk heeft beperkt.

Daarnaast was verzoekster bij aanvang van haar studies in België initieel ingeschreven in de opleiding Ingenieurswetenschappen. Nadat zij ernstige moeilijkheden ondervond en vaststelde dat deze studierichting niet aansloot bij haar academisch profiel en competenties, heeft zij beslist over te stappen naar de opleiding Bedrijfsbeheer. Deze heroriëntering vergde een ingrijpende aanpassingsperiode en heeft haar studietraject tijdens het eerste academiejaar ongunstig beïnvloed.

Verzoekster wenst nadrukkelijk te benadrukken dat de hierboven beschreven medische en psychologische moeilijkheden inmiddels adequaat worden opgevolgd en thans onder controle zijn dankzij continue medische en therapeutische begeleiding. Haar huidige gezondheidstoestand is stabiel en verenigbaar met het verderzetten van haar studies.

Zij is ten volle gemotiveerd om haar studies in België voort te zetten en een duidelijke en aantoonbare verbetering van haar academische resultaten te realiseren. Zij heeft haar studiemethodiek herzien, een meer gestructureerde dagindeling ingevoerd en concrete maatregelen genomen om externe en psychologische stressfactoren te beperken.

Verzoekster heeft het volledige programma gevolgd en alle examens conform het programma afgelegd.

Dit toont tekortkomingen in de formele motiveringsplicht van de administratie.

§2 Tweede argument: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

1. Naar recht

A. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

DVZ heeft zich uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkel rekening gehouden heeft met het belang van verzoekers, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Volgens de doctrine impliceert het algemene beginsel van behoorlijk bestuur onder meer een zorgvuldigheidsverplichting en een verplichting tot procedurele samenwerking.

De zorgvuldigheidsverplichting houdt in dat de administratie, voordat zij een beslissing neemt, alle relevante gegevens van de zaak zorgvuldig moet verzamelen en onderzoeken om een besluit te kunnen nemen met volledige kennis van zaken.

De rechtspraak schrijft voor dat de administratie een volledige en geïndividualiseerde analyse van de feiten moet uitvoeren alvorens een beslissing te nemen.

De verplichting tot procedurele samenwerking houdt in dat de administratie het verzoek van de aanvrager moet interpreteren zodat het het beoogde effect heeft of, bij gebrek daaraan, de aanvrager uitnodigt om een correct verzoek in te dienen.

Concreet moet de administratie de hiaten in het dossier aangeven en, indien nodig, de betrokkene bijstaan bij het corrigeren van procedurele tekortkomingen, of informeren over nieuwe toepasselijke procedures wanneer deze zijn gewijzigd. Bovendien bepaalt het arrest van 18 april 2005 (nr. 143.267, CVA VR Maasmechelen Tourist Outlets) dat de administratie verplicht is nauwkeurig te reageren op het verzoek van de burger.

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de administratie over een ruime beoordelingsmarge, waarvan de grens wordt bepaald door het redelijkheidbeginsel. Bij het nemen van een beslissing moet zij alle betrokken belangen tegen elkaar afwegen.

Wat betreft de schending van het redelijkheidbeginsel benadrukt de Raad van State dat de keuze van een autoriteit het redelijkheidbeginsel slechts schendt wanneer men, na kennis te hebben genomen van de aangevoerde motieven, zich afvraagt hoe de administratie tot deze keuze heeft kunnen komen. Met andere woorden, om een beslissing als in strijd met het redelijkheidbeginsel te kwalificeren, moet deze zodanig zijn

dat men na lezing nauwelijks kan geloven dat zij werkelijk zo is genomen. (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301; A. Mast, J. Dujardin, J. Van de Lanotte en M. Van Damme, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 60 en de daarin aangehaalde rechtspraak)

“Het redelijkheidbeginsel staat de rechter niet toe zijn eigen oordeel te stellen in plaats van dat van de administratie, maar alleen om een beslissing onwettig te verklaren wanneer deze volledig in strijd is met de logica, wegens het totale gebrek aan verband tussen de door de administratie aangevoerde motieven en de genomen beslissing.” (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301; A. Mast, J. Dujardin, J.

Van de Lanotte en M. Van Damme, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 60 en de daarin aangehaalde rechtspraak)

Geen van deze persoonlijke omstandigheden is in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien verzoeker wordt overgedragen aan Tsjechië of een ander EU-lidstaat, zal hij niet alleen zijn werkmogelijkheid verliezen, maar ook de band met zijn partner en familie. In dat geval zullen zijn rechten onder artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) — het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven — op onherstelbare wijze worden geschaad.

De Staten mogen dus niet eisen dat vreemdelingen “een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen” (Arrest Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

B. Schending van het voorzorgsbeginsel

Het voorzorgsbeginsel verplicht de administratie een beslissing zorgvuldig en nauwgezet voor te bereiden, te nemen en uit te voeren. Dit houdt onder meer in dat de administratie de feiten zorgvuldig en grondig moet verzamelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseerde zich echter uitsluitend op een onnauwkeurige en nietgeverifieerde analyse van het dossier van de verzoekster, zonder rekening te houden met haar belangen. Dit vormt een duidelijke schending van de zorgvuldigheidsverplichting, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet met de vereiste nauwkeurigheid heeft voorbereid of uitgevoerd.

1. Feiten (1): schending van de zorgvuldigheidsverplichting

2.

Allereerst kwam verzoekster België binnen met een studentenstatus en volgde zij een academisch traject dat werd gekenmerkt door een voortdurende zoektocht naar afstemming tussen haar ambities en de gevolgde opleidingen. Haar aanvankelijke inschrijving aan de KU Leuven, gedreven door haar interesse in de wetenschappen, stuitte op een te theoretische pedagogische aanpak, gecombineerd met haar gezondheidsproblemen, waardoor zij haar studiekeuze in twijfel trok en een overstap overwoog.

Hoewel haar academische parcours meerdere heroriëntaties kende, getuigt dit van een duidelijke bereidheid tot aanpassing en van een voortdurende zoektocht naar een leeromgeving die aansluit bij haar vaardigheden en professionele doelstellingen.

Uit de betwiste beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken al deze elementen niet in aanmerking heeft genomen voordat zij een beslissing nam die haar status beïnvloedde. Haar analyse bleef gedeeltelijk en gestandaardiseerd, zonder de specificiteit van haar geval in overweging te nemen. Dit vormt een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ten tweede ging het traject van verzoekster gepaard met een verslechtering van haar gezondheid, direct gerelateerd aan de pedagogische ontoereikendheid van de gevolgde opleidingen.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de administratie het dossier van de verzoekster volledig en geïndividualiseerd te onderzoeken. Hierbij mag de medische en psychologische impact van het parcours van verzoekster niet worden genegeerd. Uit de betwiste beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich slechts beperkte tot het tellen van studie jaren en een puur kwantitatieve analyse van behaalde studiepunten of studieomschakelingen.

Bij de analyse van haar dossier kan de administratie deze succesvolle heroriëntatie niet negeren, die de geschiktheid van verzoekster aantoonde om haar studie voort te zetten en af te ronden. Toch blijkt uit de betwiste beslissing dat dit niet in aanmerking werd genomen, wat een schending van de zorgvuldigheidsverplichting vormt.

De administratie mag zich in het kader van haar verplichting tot volledige en geïndividualiseerde analyse niet beperken tot een oppervlakkige beoordeling van behaalde studiepunten. Zij moet het dossier van verzoekster in zijn geheel beoordelen, rekening houdend met de omstandigheden die haar initiële traject hebben beïnvloed, maar vooral met haar huidige voortgang en de grote waarschijnlijkheid dat zij haar diploma binnen

een redelijke termijn behaalt. Dit is in casu niet gebeurd, wat een schending van de zorgvuldigheidsverplichting vormt.

3. Feiten (2): schending van de verplichting tot procedurele samenwerking

Ten eerste had de administratie de situatie van verzoekster zorgvuldig moeten onderzoeken, rekening houdend met alle relevante gegevens, voordat zij een beslissing nam over haar verblijfsrecht. De motivering van de afwijzing berust echter uitsluitend op een restrictieve lezing van haar academisch parcours, zonder aandacht voor de bewijsstukken die haar studiekeuze en heroriëntaties verklaren.

De jurisprudentie vereist een volledige en geïndividualiseerde analyse van de feiten vóór een administratieve beslissing. In dit geval zijn verschillende elementen duidelijk niet met de vereiste zorgvuldigheid beoordeeld:

- De impact van de medische diagnose op haar academisch traject: verzoekster is gediagnosticeerd, een omstandigheid die haar vermogen om studiepunten te behalen beïnvloedde in een universitair systeem dat niet op haar profiel was afgestemd. De administratie had dit element grondig moeten onderzoeken vóór een negatieve beslissing.
- Het geleidelijke en doelbewuste karakter van haar heroriëntatie: in tegenstelling tot wat de weigering suggereert, heeft verzoekster haar opleiding niet “onredelijk” gewijzigd. Haar keuzes waren gericht op een pedagogiek die beter aansluit bij haar profiel, zoals blijkt uit haar succes aan de nieuwe studierichting.

Ten tweede verplicht het principe van procedurele samenwerking dat wanneer een aanvraag hiaten vertoont of aanvullende informatie vereist, de administratie de verzoekster hiervan op de hoogte stelt en haar in staat stelt de ontbrekende stukken te overleggen voordat zij beslist.

In dit geval had de administratie verzoekster moeten uitnodigen om bewijsstukken te leveren of de coherentie van haar academisch traject toe te lichten vóór afwijzing van haar aanvraag. Dit is in casu niet gebeurd.

Ten derde had de administratie deze elementen moeten presenteren vóór afwijzing van de aanvraag, wat niet is gebeurd. Het is dus duidelijk dat het redelijkheidbeginsel is geschonden.

De betwiste beslissing vormt aldus een duidelijke schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Deze beslissing is in strijd met de mensenrechten.

Bijgevolg moet de betwiste beslissing worden vernietigd.

§3 Derde argument: schending van artikel 8 EVRM

1. Naar recht

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven en familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), met name *Conka/België*, 5 februari 2002 (§83), is dit een dwingende garantie en geen louter praktische regeling. Bovendien gaat dit voor op Belgisch recht.

De administratieve autoriteit moet de zaak zorgvuldig onderzoeken, rekening houdend met alle omstandigheden, met bijzondere aandacht voor aspecten van het privé- en familieleven.

Bij iedere beslissing over verblijf die het recht op respect voor het gezinsleven kan aantasten (artikel 8 EVRM) moet de staat het belang van het kind in overweging nemen (*arrest Jeunesse/Nederland*, EHRM).

Alle verdragsstaten moeten nagaan of een verblijfsbeslissing het recht op respect voor het gezinsleven schendt.

“Dit is het geval wanneer gezinsleden worden gescheiden door uitzetting of een inreisverbod. Een dergelijke situatie vormt een schending van het recht op respect voor het gezinsleven.” (EHRM, 2 augustus 2001, *Boultif / Zwitserland*, nr. 54273/00)

“Hoewel het EVRM het recht op toelating of verblijf niet als fundamenteel recht garandeert, kan uitsluiting van een persoon uit het land waar zijn familie woont een inbreuk op artikel 8 vormen.” (HvJ EU, 27 juni 2006, C-540/03, *Parlement / Raad*)

De betwiste beslissing schendt dus duidelijk artikel 8 EVRM.

2. Feiten

Verzoekster heeft in België een relatie opgebouwd die verder gaat dan louter vriendschappelijk.

3. Een uitzettingsbeslissing zou haar beletten een waardig privéleven te leiden.

Dit zou haar studies ernstig verstoren, jaren verlies opleveren en haar toetreding tot de arbeidsmarkt vertragen.

Het recht op privéleven, beschermd door artikel 8, weegt zwaarder dan louter administratieve overwegingen.

De administratie moet ervoor zorgen dat elke beslissing geen fundamentele rechten van mevrouw Verozkster schaadt. Een oppervlakkige of gestandaardiseerde beoordeling van haar dossier, zonder rekening te houden met haar moeilijkheden en succesvolle heroriëntatie, is in strijd met de zorgvuldigheidsverplichting en artikel 8 EVRM.

Uit de betwiste beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met het recht van de verzoekster op privé- en gezinsleven.

§4 Vierde argument: schending van artikel 3 EVRM

1. Naar recht

Artikel 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.”

Dit artikel verankert het fundamentele principe van respect voor menselijke waardigheid.

Verschillende EHRM-arresten illustreren dit (Selmouni / Frankrijk, Labita / Italië, Gäfgen / Duitsland, El-Masri / voormalig Joegoslavische Republiek Macedonië, Mocanu e.a. / Roemenië).

Schending van artikel 3 kan worden vastgesteld, zelfs zonder lichamelijk letsel of ernstige fysieke of mentale pijn. Elke behandeling die iemand vernederd of in zijn waardigheid aantast, bijvoorbeeld door angst, stress of gevoelens van minderwaardigheid te veroorzaken, kan als degradatie en schending van artikel 3 worden beschouwd (arresten Vasyukov / Rusland, Gäfgen, Svinarenko & Slyadnev).

Het is voldoende dat het slachtoffer zichzelf vernederd voelt, ook als derden dit niet erkennen (arresten Tyrer / VK, M.S.S. / België & Griekenland).

Als deze elementen worden voorgelegd, moeten de overheden die de vreemdeling wil verwijderen, via interne procedures, “eventuele twijfel over deze zaken wegnemen” door “de gezondheidstoestand van de betrokkene voor de verwijdering te vergelijken met de gezondheidstoestand die zou optreden in het bestemmingsland indien de betrokkene er naartoe gestuurd zou worden” (§ 187-188 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016). Nationale administraties en rechters moeten “geval per geval nagaan of de zorgen die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen.” (§ 187-189, voornamelijk op basis van rapporten van de WHO, NGO's en medische verslagen).

De overheden moeten ook onderzoeken of “het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang te hebben tot deze zorgen en behandelingen in het bestemmingsland”. Hiervoor moeten ze voornamelijk volgende elementen in overweging nemen: “de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen” (§ 190 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Indien twijfel blijft bestaan, moeten de overheden “individuele en voldoende garanties” verkrijgen van de bestemmingsstaat “dat de adequate behandelingen beschikbaar en toegankelijk zullen zijn voor de betrokkene opdat zij zich niet in een situatie zal bevinden die tegenstrijdig is met artikel 3 EVRM” (§ 191 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

“Een onderzoek van de medische elementen op het moment van de gedwongen verwijdering, zoals gesteld door zowel de RVV als de Raad van State, voldoet niet aan de voorwaarden van een grondig onderzoek volgens het EHRM. Dit omdat er noch informatie bestaat over de reikwijdte van een dergelijk onderzoek, noch over de gevolgen op het uitvoerbare karakter van een bevel om het grondgebied te verlaten” (§ 202 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

2. Feiten

Tijdens de zomerperiode onderging verzoekster een chirurgische ingreep wegens ernstige ademhalingsproblemen. Deze medische toestand vereiste een aanzienlijke herstelperiode en had een directe

en substantiële impact op haar fysieke conditie, alsook op haar vermogen om zich op behoorlijke wijze voor te bereiden op haar herexamens.

Daarnaast werden in dezelfde periode twee verdachte letsels vastgesteld op twee verschillende plaatsen op haar lichaam, die als potentieel kwaadaardig werden beschouwd. Om die reden werden beide letsels dringend operatief verwijderd, waarna de weefselstalen naar twee gespecialiseerde laboratoria werden overgemaakt voor verder histopathologisch onderzoek.

Tijdens de wachttijd op de laboratoriumresultaten werd verzoekster meegedeeld dat niet kon worden uitgesloten dat de aangetroffen cellen kankergerelateerd waren. Deze medische onzekerheid veroorzaakte bij haar een bijzonder hoge mate van stress en angst.

Na afronding van de analyses werd formeel de diagnose van een Spitz-naevus vastgesteld. Het betreft abnormale huidcellen die niet kwaadaardig zijn, doch gepaard kunnen gaan met een potentieel risico op maligne ontaarding. Aangezien de letsels volledig werden verwijderd, is geen verdere chirurgische behandeling vereist en wordt de situatie thans medisch als onder controle beschouwd.

Het volledige diagnostische en therapeutische traject, en in het bijzonder de periode van ernstige onzekerheid in afwachting van de resultaten, heeft een uitgesproken negatieve impact gehad op het psychisch welzijn van verzoekster en op haar concentratievermogen tijdens haar studies.

Voorts is verzoekster reeds meer dan één jaar in voortdurende psychiatrische en psychologische behandeling wegens klinisch significante angstproblematiek.

Na uitgebreide psychiatrische evaluaties werd bij haar formeel de diagnose paniekstoornis (ICD-10: F41.0) gesteld.

De symptomatologie omvat onder meer recidiverende paniekaanvallen, plotse episodes van intense angst, palpities, kortademigheid, thoracale druk, duizeligheid, slaapstoornissen en persisterende anticipatieangst.

Na de chirurgische ingrepen tijdens de zomerperiode namen haar psychische klachten aanzienlijk toe. De combinatie van medische en psychologische factoren heeft haar concentratievermogen, emotionele stabiliteit en algemeen academisch functioneren in ernstige mate aangetast. De studiemoeilijkheden waarvan sprake zijn derhalve rechtstreeks toe te schrijven aan haar gezondheidstoestand en geenszins aan een gebrek aan inzet, capaciteiten of studiemotivatie.

Sinds vorig jaar volgt verzoekster regelmatig psychiatrische opvolging en psychotherapie. Zij leeft de behandelingsaanbevelingen nauwgezet na en toont een uitgesproken motivatie tot herstel. Inmiddels wordt een geleidelijke verbetering vastgesteld.

Haar behandelend psychiater heeft uitdrukkelijk benadrukt dat continuïteit van zorg en een stabiele woon- en studieomgeving essentieel zijn voor het behoud van haar psychische stabiliteit en ter voorkoming van herval of verergering van de symptomen. Een plotse onderbreking van de behandeling of een gedwongen verhuis zou in de huidige fase een aanzienlijke psychologische ontregeling kunnen veroorzaken.

De hierboven uiteengezette medische en psychologische elementen vormen samen een uitzonderlijke en tijdelijke situatie die haar vermogen om academisch te presteren aanzienlijk heeft beperkt.

Daarnaast was verzoekster bij aanvang van haar studies in België initieel ingeschreven in de opleiding Ingenieurswetenschappen. Nadat zij ernstige moeilijkheden ondervond en vaststelde dat deze studierichting niet aansloot bij haar academisch profiel en competenties, heeft zij beslist over te stappen naar de opleiding Bedrijfsbeheer. Deze heroriëntering vergde een ingrijpende aanpassingsperiode en heeft haar studietraject tijdens het eerste academiejaar ongunstig beïnvloed.

Verzoekster wenst nadrukkelijk te benadrukken dat de hierboven beschreven medische en psychologische moeilijkheden inmiddels adequaat worden opgevolgd en thans onder controle zijn dankzij continue medische en therapeutische begeleiding. Haar huidige gezondheidstoestand is stabiel en verenigbaar met het verderzetten van haar studies.

Zij is ten volle gemotiveerd om haar studies in België voort te zetten en een duidelijke en aantoonbare verbetering van haar academische resultaten te realiseren. Zij heeft haar studiemethodiek herzien, een meer gestructureerde dagindeling ingevoerd en concrete maatregelen genomen om externe en psychologische stressfactoren te beperken.

Haar gezondheid is al aangetast door stress in haar vorige studies, met symptomen zoals terugkerende koorts, eczeem en slaapstoornissen. Uitzetting zou deze symptomen verergeren en haar fysieke en mentale integriteit in gevaar brengen.

Bovendien zou terugkeer naar Azerbeidzjan haar gespecialiseerde medische zorg ontzeggen en haar psychologische toestand verergeren.

Daarnaast heeft zij sterke banden opgebouwd in België: zij woont en studeert hier, heeft vrienden en haar vriend wonen hier.

De weigering van verlenging van de verblijfsvergunning zet haar voor twee moeilijke keuzes:

- 1. Illegaal blijven, wat haar vrijwel alle rechten ontnemt (vrijheid van beweging, werk, etc.).*
- 2. Terugkeren naar haar land van herkomst, abrupt einde van haar studieproject en verlies van jaren investering.*

Welke optie ook wordt opgelegd, dit brengt een reëel risico op voortdurende angst en mentale stress met zich mee, en ondermijnt haar studies en professionele perspectieven.

Terugkeer zonder diploma schaadt bovendien haar menselijke waardigheid en veroorzaakt psychologische en emotionele schade, die haar academische en professionele toekomst ernstig kan belemmeren.”

3.2.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster voert aan dat haar beperkte studievoortgang verband houdt met medische en psychologische problemen, alsook met haar heroriëntering van studierichting, waarmee volgens haar in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden weigeringsbeslissing steunt *in casu* op artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

(...)

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;

(...)

De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°.”

Artikel 104, § 1, eerste lid, 1° en § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

1° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde;

(...)"

Artikel 104, § 2, 1°, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2. Voor de toepassing van de eerste paragraaf, wordt voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening gehouden met:

1° de credits verworven in de huidige opleiding;
(...)"

Uit de voormelde bepalingen blijkt dat een einde kan worden gesteld aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student wanneer de student zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde, waarbij voor de beoordeling van het aantal credits enkel rekening wordt gehouden met de credits verworven in de huidige opleiding.

Verzoekster betwist deze studiegegevens als zodanig niet. Met 18 van de vereiste 45 credits is voldaan aan het in artikel 104, § 1, eerste lid, 1°, van het vreemdelingenbesluit omschreven geval, zodat de verwerende partij kon besluiten dat verzoekster haar studies op overdreven wijze verlengt.

De heroriëntering die verzoekster aanvoert, doet hieraan geen afbreuk. Doordat enkel de credits in de huidige opleiding meetellen, blijven de 9 credits uit het academiejaar 2023-2024 buiten beschouwing. De verwerende partij heeft die regel correct toegepast.

Voor het overige voert verzoekster medische en psychologische elementen aan die haar beperkte studievoortgang zouden verklaren. De stukken waarop zij zich daartoe beroept, werden evenwel pas op 9 februari 2026 overgemaakt, na de bestreden beslissing en in het kader van het hoorrecht voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing kan met deze na die beslissing aangebrachte stukken geen rekening worden gehouden.

De elementen die de verwerende partij bij het nemen van de beslissing wel ter beschikking stonden, deden geen afbreuk aan de op objectieve studiegegevens gesteunde vaststelling.

De afweging die verzoekster beoogt van haar persoonlijke en medische omstandigheden, betreft de beoordeling onder artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij de verwijderingsmaatregel. Die afweging werd gemaakt in het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2026, dat geen voorwerp uitmaakt van dit beroep.

Verzoekster toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.2. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijk academisch traject, haar medische en psychologische situatie en haar heroriëntering van studierichting. Volgens verzoekster bleef de analyse gedeeltelijk en gestandaardiseerd en beperkte de verwerende partij zich tot het tellen van studiejaren en een louter kwantitatieve beoordeling van de behaalde credits.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu steunt de bestreden beslissing op objectieve en door verzoekster niet betwiste studiegegevens, die de verwerende partij heeft getoetst aan artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet en artikel

104 van het vreemdelingenbesluit. Zij is uitgegaan van werkelijk bestaande feiten en heeft die correct beoordeeld.

Voor zover verzoekster aanvoert dat de verwerende partij gehouden was haar uit te nodigen bijkomende stukken over te leggen of de samenhang van haar parcours toe te lichten, kan zij niet worden gevolgd. De vaststelling dat verzoekster na twee academiejaren onvoldoende credits behaalde, vloeit rechtstreeks voort uit de toepasselijke bepalingen en uit haar resultaten. De hernieuwing van de machtiging betreft bovendien een aanvraag, waarbij het verzoekster toekwam de gegevens aan te brengen die haar verzoek konden dragen. Geen bepaling verplichtte de verwerende partij verzoekster vooraf uit te nodigen die objectieve vaststelling te weerleggen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat relevante gegevens buiten beschouwing zijn gelaten.

Zoals bij het eerste middelonderdeel werd vastgesteld, kon de verwerende partij zich baseren op de objectieve studiegegevens, en konden de elementen die haar bij het nemen van de beslissing ter beschikking stonden, deze vaststelling niet ontkrachten. De medische stukken werden pas na de bestreden beslissing aangebracht.

Het tweede middelonderdeel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3.2.3. In een derde middelonderdeel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) aan. Zij betoogt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd en verwijst daarbij onder meer naar haar verblijf, haar studies en een affectieve relatie die zij hier zou hebben.

Om een schending van haar privéleven aannemelijk te maken, komt het verzoekster toe om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie '*privéleven*' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "*gewone*" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

Vervolgens betreft de bestreden beslissing de weigering van de hernieuwing van een tijdelijke en naar haar aard precaire machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Verzoekster verblijft sinds 5 september 2023 op grond van een dergelijke machtiging. Een privéleven dat tijdens een precair verblijf wordt opgebouwd, geeft slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont dergelijke omstandigheden niet aan. Zij verwijst in algemene bewoordingen naar haar verblijf, haar studies en een affectieve relatie, zonder concrete elementen voor te leggen waaruit een beschermenswaardig privéleven in voormelde zin blijkt.

Voor zover verzoekster haar grief steunt op een dreigende verwijdering, kan een schending niet blijken, nu de weigering op zich geen verwijdering inhoudt. De verwijdering vloeit voort uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2026, dat geen voorwerp uitmaakt van dit beroep.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.4. In een vierde middelonderdeel voert verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoekster voert aan dat haar medische en psychologische problematiek haar bij een terugkeer zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, en verwijst naar de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Die rechtspraak veronderstelt een effectieve verwijdering naar een bestemmingsland. De bestreden beslissing strekt evenwel uitsluitend tot de weigering van de hernieuwing van een tijdelijke machtiging tot verblijf en brengt op zich geen gedwongen terugkeer of onderbreking van zorg teweeg. De verwijderingsmaatregel is het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2026, dat geen voorwerp uitmaakt van dit beroep.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan ten aanzien van de bestreden beslissing dan ook niet blijken. Ten overvloede brengt verzoekster geen concrete en zwaarwichtige elementen aan waaruit een reëel risico op een dergelijke behandeling zou blijken.

Zij stelt dat haar medische en psychologische problematiek, gelet op haar kwetsbaarheid en de nood aan continuïteit van zorg, van die aard is dat de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, herinnert de Raad eraan dat het aan verzoekster toekomt om concrete en zwaarwichtige elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de

bestreden beslissing haar op zich zou blootstellen aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitsluitend strekt tot de weigering van de hernieuwing van een tijdelijke machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De beslissing brengt op zichzelf geen gedwongen terugkeer of onderbreking van zorg met zich mee. De door verzoekster aangevoerde psychologische kwetsbaarheid, alsook de stress en angst die zij stelt te ervaren naar aanleiding van de weigering van de hernieuwing van haar verblijf, volstaan niet om aan te tonen dat zij hierdoor wordt blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad besluit dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing haar blootstelt aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Van een schending van deze bepaling is dan ook geen sprake.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.5. Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT